

UKÁŽKY Z KNIHY

Keď som mužovi potvrdil, že som ten, koho hľadá, požiadal ma, aby sme si sadli. Nepredstieral som rozpaky nad tým, že som to nenavrhol sám, veď som ho považoval skôr za votrelca ako za hosťa.

Najviac ma na ňom zaujalo, ako dobre hovoril po slovensky. Zaváhal som, či predsa len nie je od nás. Možno Róm.

Začal hovoriť a rýchly prúd jeho reči ma úplne paralyzoval. Sedel som a počúval, ako obsérne vysvetľoval, že pozná moju literárnu tvorbu a vie, že mi čoskoro má vyjsť kniha. Práve preto prišiel. To ma zaujalo. Pomyslel som si, že je to inzerent, ktorý chce do mojej knihy umiestniť reklamu na detské mydlo, na spoľahlivé a výkonné polovodiče či prinajlepšom na rýchlu distribúciu periodík. Táto predstava ma potešila, veď takto sa znižovalo finančné riziko môjho vydavateľa, ba dokonca existovala aj nádej na zvýšenie honoráru. Skôr ako som mu stihol oznámiť, že tieto veci sa vybavujú s vydavateľom, schladil ma vetou, že neprišiel za mnou preto, aby hovoril o umeleckej úrovni mojich textov či dokonca o peniazoch. Na chvíľu zmlkol, aby si pohladil fúziky. Vtedy som sa ho grobiansky opýtal, prečo ma vlastne vyhľadal. Nevedel, či má opísať ich (použil množné číslo) zámer podrobne alebo stručne. Ubezpečil som ho, že v tomto prípade stručnosť postačí. Na moju narastajúcu nevraživosť zareagoval ľahkým úsmevom a povedal, že by ma chceli (opäť množné číslo) poprosiť o určité zmeny v mojich poviedkach. Rukopis im odovzdám a oni zväžia príslušné úpravy. Tento návrh bol natoľko absurdný, že mi ho musel zopakovať.

Nechápal som, čo by z toho mohol či mohli mať. Prvá myšlienka, ktorá mi vtedy napadla, sa zdá s odstupom času veľmi smiešna. Rozmýšľal som, či to nie je špión, ktorý chce zakódovať do textu nejakú informáciu a vyslať ju kompicom. Bola to hlúposť, veď cez platené reklamy v novinách alebo televízii mohol rozšíriť správu v oveľa väčšom okruhu adresátov.

Až potom mi zišlo na um, že chce vydať moju knihu pod svojím vlastným alebo iným menom. Že mi takéto vysvetlenie nenapadlo hneď na začiatku, svedčí o tom, že sa nemôžem považovať za spisovateľa, ale len za zapisovateľa príbehov.

(str. 10, poviedka V každom slove slovo)

Pokladnička mu ukázala, aby išiel chodbou ďalej. Sklenná stena ho však po niekoľkých metroch donútila odbočiť. Čoskoro sa dostal k odbočke, takže sa zasa priblížil k chodbe, v ktorej bola predavačka vstupeniek.

Náhle ju uvidel pred sebou. Oddelovalo ich síce ešte stále sklo, ale na tomto mieste bolo silné osvetlenie a dobrá viditeľnosť do susednej chodby. Mohutné telo pokladničky videl zozadu. Práve si vyzliekala plášť. Keď sa otočila, mala na sebe už len bielizeň. Rýchlo sa odvrátil.

Pravdepodobne tu – vnútri labyrintu – mala pokladnička šatňu. Situácia bola síce trápna, ale na druhej strane z toho nepochybné vyplýva, že je kdesi na okraji bludiska a východ musí byť celkom blízko.

Otočil sa až po chvíli, aby mala žena dost času obliecť sa. Ona však stála za sklom celkom nahá. Mäsitý ukazovák mala priložený k perám, a keď sa na ňu prekvapene pozrel, poslala mu vzdušný bozk. Stál bez pohybu. Viac vystrašený ako prekvapený.

Žena si pohybom, ktorý pravdepodobne považovala za vyzývavý, pohladkala brucho okolo pupka. Potom sa obrátila bokom a mocne si chytila stehno, akoby mu ukazovala, koľko je na nej prebytočného mäsa a tuku.

Otočil sa a rozbehol sa preč. Hneď na prvej križovatke narazil plecom do sklennej steny a spadol. Keď vstával, nahá žena tam bola znovu. Stála celkom pri ňom, oddelovalo ich len sklo. Udrel do steny päťou a bežal ďalej.

Skôr ako spomalil, niekoľkokrát zmenil smer. Potreboval si oddýchnuť. Keď prišiel na križovatku, kde sa stretávali štyri chodby, sadol si. Tu mal istotu, že ak sa zjaví predavačka, má pred ňou kam ujsť.

Vydychoval. Rozmýšľal, čo má urobiť. Napokon prišiel k záveru, že nemá inú možnosť, len hľadať východ. Bude pokračovať vo svojom spôsobe, ako sa dostať k cieľu. Na každej križovatke zabočí doľava a skôr či neskôr sa dostane von. Žena už akiste išla

domov.

Postupoval svojou metódou a zdalo sa mu, že vzduch začína byť čerstvejší a chladnejší. Dúfal, že sa predsa len dostal k východu. Chodba, v ktorej sa práve nachádzal, bola síce slepá a musel sa opäť vracieť, ale mal takmer istotu, že jeho trápenie sa už končí.

Nemýlil sa, skutočne sa dostal k východu. Aké však bolo jeho sklamanie, keď zistil, že sklené dvere sú zatvorené. Zaklopal, ale ani sám neočakával, že by ho ktosi mohol počuť.

Sadol si na podlahu a znovu premýšľal, čo má urobiť. Najjednoduchšie by bolo rozbiť dvere. Možno by ten zvuk privolal strážnika. Nech len príde... Rozhodne by nezaplátil žiadnu pokutu ani neuhradil spôsobenú škodu. Nebolo predsa povinnosťou správcu labyrintu, aby skontroloval, či nezostal ktosi vnútri?

(str. 198, poviedka Cesta)